

El castell de Madeleine

NURI SALVADOR

Quan aquest llibre va caure a les meves mans vaig sentir curiositat per un personatge gairebé desconegut per a mi: una dona que no era només una actriu anglesa, filla de pare irlandès i mare francesa, que havia triomfat a Hollywood, sinó que era algú que als anys trenta s'havia enamorat de la Costa Brava i, de retruc, de Catalunya. I mentre anava llegint, anava creixent la meua curiositat. Perquè aquest llibre està format per un munt de pinzellades que podrien arribar a compondre un retaule.

Ens permet contemplar la bellesa del nostre país, en una època en què el cobria força menys ciment que ara, a través dels ulls d'una persona que el va «descobrir». Hi trobem una valoració de coses que potser nosaltres no sabem

valorar, com el menjar, el caràcter de la gent o les sardanes. S'hi comenta que David Niven visità Palamós en més d'una ocasió, sense caure en la mitomania. L'autor ens explica com el matrimoni Woevodski comprà i construï el que avui coneixem com els jardins de cap Roig i que, a partir d'aquí, altres personatges de l'alta societat europea adquirien terrenys i construïen residències en diverses poblacions del Baix Empordà.

I ens fa venir ganes de saber quins personatges feren estada al castell Madeleine quan ella el llogava... S'obren preguntes que es responen a mitges. Ens explica fets que et fan venir ganes de saber-ne més. I ens mostra moltes imatges de l'actriu, de la seva filmografia i de la seva vida privada, i algunes del paisatge que la va encisar.

El balanç bonhomíós del poeta

SEBASTIÀ ROIG

L'estiu de 1952, Jaume Maurici i Carles Fages de Climent es troben en una terrassa de la Rambla de Figueres. Fages li llegeix els primers versos d'un poema que vol escriure sobre el popular *Sabater d'Ordís*. El projecte no sorprèn Maurici: ell també ha començat una «Oda trista», inspirada en el mateix personatge.

Aquesta és una de les moltes anècdotes rememorades per Maurici a la secció «Cada dia muda el vent», publicada al setmanari *Empordà* entre 1979 i 1981. Les cent dotze glosses del conjunt, precedides de vuit articles de temàtica empordanesa, conformen el gruix d'aquest volum, compilat i prologat per Jordi Pla.

El llibre ens mostra un Maurici de vuitanta anys que, en comptes de centrar-se en la biografia pròpia, pre-

fereix dedicar records emotius a la constel·lació d'autors i intel·lectuals que va conèixer durant els anys vint i trenta. Recupera els noms de Carme Montoriol, Pous i Pagès, Joan Mínguez, Gabriel Alomar, Puig Pujades, Laureà Dalmau i Pla i Joan Subias, mentre enyora racons desapareguts de Figueres, com els esplèndids jardins de la Marquesa, es plany per la desertització de la Rambla o s'emociona davant del so cordial d'una tenora.

Les glosses del poeta estan escrites de manera entenedora i àgil, envernissades amb punts de lirisme i d'esplaiament sentimental. Si partim d'aquella màxima del doctor August Pi i Sunyer, que assegurava que «els romàntics són els que saben mantenir el record viu de les coses mortes», podem garantir que, ben sovint, el volum té un dring romàntic

LLUÍS MOLINAS I FALGUERAS

Madeleine Carroll, la senyora de Treumal

Col·lecció «Edicions de la Revista del Baix Empordà», núm. 1
Palafrugell, 2012
126 p.

JORDI PLA PLANAS

Jaume Maurici, la mirada noucentista

Col·lecció Les Closes, 1
Brau Edicions. Figueres, 2012
262 p.